

ЕХ, НАРОД, НАРОД!

КОГА ЩЕ ПОГЛЕДНЕШ И ТИ СВОЯТА СКЪСАНА ЧЕРГА?

От Бисер и „Аспарухово“, до „Сегемте престола“

Когато в края на XIX век Енгелс пише, че със 100000 ирландци би могъл да събори цялата Британска империя, в една друга още по-жестока империя – Османската, един йеродякон, решен чрез всенародна революция да поправи световните неправди, е изказал знаменитата философска мисъл: „Ако е за Българско, то времето е в нас и ние сме във времето; то нас обръща и ние него обръщаме“. Това е в отговор на предупреждението да се пази, защото времето носи погрешки. В друго свое писмо той ще напише: „Всичко е в нашите задружни усилия. Помощ и от дявола приемаме, но си имаме предначертание“. А в тефтерчето, където е записвал своите разходи, е написал нещо, което и до днес не можем да разгадаем: „Народе????“. Очевидно е, че тези четири питанки не са израз на преклонение, а на разочарование. Дали от делата на някои водачи на народната работа, които не са разсъдливи, безстрашни и великодушни, или от някое „предателство истинно“ или „предателство без да ще, от страх“? – това никога няма да разберем. Както изглежда никога няма да видим и мечтаната от Апостола чиста и свята република. Впрочем, още преди Освобождението Тодор Икономов предупреждава: „Боя се, че свободата ще ни завари варвари и ще я използваме варварски“. Сто и четиридесет години след Освобождението опасенията му продължават да се сбъдват.

На стр. 2-3

След убийството на един 35-годишен германец от двама кандидати за убежище – сириец и иракчанин, в източно германския град Кемниц (бивш Карл Маркс) избухнаха яростни сблъсъци между противници и привърженици на мигрантите и бежанците от Изтока. За тях властите обвиниха социалните мрежи, които били тиражирали фалшивата новина, че германецът се е опитал да защити една жена от досажданията на „гостите“. Този инцидент обаче показва какъв опустошителен за Европа ефект би имала евентуална нова мигрантска вълна.

ЯСТРЕБОВОТО НАСЛЕДСТВО НА МАККЕЙН

Новият военен бюджет на САЩ за 2019 г. за разходи във военната сфера

На 13 август на тържествена церемония в Ню Йорк във военната база „Форт Дръм“ където е разквартирувана 10-ата планинска дивизия, американският президент Доналд Тръмп постави острия си като кардиограма подпис под новия Закон за националната отбрана на САЩ за 2019г -военния бюджет на страната. Междувременно, на 25.08 почина Джон С. Маккейн, вносителят на законопроекта.

Митко ШОПОВ

те вече е в последен стадий. В основанието на мотивите на членовете на комисията да кръстят закона на името на колежата си – вероятно стои не само признанието към кариерата на русофоба сенатор от републиканската партия Джон Маккейн като дългогодишен председател на Сенатската комисия по въоръжените сили, но и намерението чрез неговите твърди ру-

софобски убеждения, да се демонстрира срещу кого се готви да воюва империята. Що се отнася до русофобията на бившия военен пилот Джон Маккейн, тя както е известно е патологична и датира още от времето на Виетнамската война. Тогава Маккейн е свален от виетнамците със съветска ПВО ракета попада във виетнамски затвор с последващи за него обстоятелства и съмнения и доброволно е сътрудничел на ГРУ на СССР във виетнамския затвор - все срамни петна в неговата военна кариера, които той в целия си последващ живот не прости, нито на виетнамците, нито на руснаците. Обективно основанията му за тази омраза са неоснователни и съвсем не иде реч за кариерата на въздушен ас. Според документи от архивите на Военноморската академия в Анаполис в САЩ, която Маккейн завършва през 1958г. „успешно“ той е на 894-то място от всич-

ки 899 курсанти. А до свалянето му във Виетнамската война е потрошил още пет самолета. Що се отнася до позорящото го сътрудничеството със съветското ГРУ то е било доброволно с цел спасяване на собствената му кожа и за сметка на кожите на неговите колеги. За отбелязване е и факта, че сенатор Маккейн мразеше не само руснаците, но и своя президент, защото публично бе написал в Туитър, а осведомени казват и в завещанието си, че на своето погребение не иска президентът Доналд Тръмп. Впрочем може би чувствата им да са взаимни, защото медиите, които отразиха церемонията по подписването на закона с интригантски хъс отбелязаха, че Доналд Тръмп в речта си не е назвал закона с официалното му наименование и нито веднъж не е споменал името и заслугите на Маккейн за неговата подготовка.

На стр. 2-3

Още приживе на новия закон за националната отбрана, бе учекочено името на вносителя „Закон за националната отбрана -Джон С. Маккейн“ (John S. McCain National Defense Authorization Act) с него за нуждите на отбраната на САЩ през фискалната 2019 се осигуряват за разпределение около 716 милиарда долара. Впрочем точната сума никой не може да назове, защото в сайта на Пентагона се говори за 717 милиарда долара.

„Ние не бихме се събрали тук днес на тази церемония,

без всеотдайните усилия на членовете на Конгреса на САЩ, които бяха фокусирани върху приемането на бюджета за отбрана,“ - каза Тръмп, с което благодари на сенаторите и високопоставените представители на Пентагона участвали в подготовката на закона.

Самият Маккейн написа в мрежата, че е бил трогнат от решението на колегите му в конгреса да назоват закона в негово чест, въпреки, че е пропуснал последната сесия на която се е приел бюджета- по причина последвалите усложнения с болестта му, който според лекари-

ЕХ, НАРОД, НАРОД!

От стр. 1

Влатиноамериканската литература има една красива метафора, че може би всеки ураган е започнал с пърхането на крилата на някоя пеперуда. У нас, обаче, човешката страст и преследването с всички средства на личната изгода се изразяват с думите: „Стреми се към нещо, както нощната пеперуда към пламъка на запалената свещ“. На някои може да се струва, че „пеперудата танцува“, но нейните обиколки около свещта завършват или със смърт, или с опърлени от пламъка криле. Що се отнася до хората, този венец на природата, през изминатите 30 години те доказаха, че човешката глупост, алчност и безотговорност са безкрайни, за разлика от Вселената. И, че въпросите на Левски няма да намерят отговор и през XXI век. По някаква страшна прокоба животът ни преминава от един ден на национален траур към друг. А поведението и на управляващи, и на управлявани все така напомня кръжеването на нощните пеперуди около пламъка на собствената им гибел. За пеперудите това е „светлото бъдеще“. Със същата безпаметна упоритост българското все по-упорито племе крачи към своя исторически и физически край. Вече сме под 7 милиона, а почти всеки ден омази с косата грабва единични или десетки души „пеперуди“. Ако не е реч за единични или групови разстрели, ще говорим за пътно транспортни произшествия (ПТП) с много жертви, за дерайлирани или изгорели в движение пътнически влакове, за взрив на цистерни както на гара Хитрино, за прегазени пешеходни на пешеходните пътеки или на тротоара, за рушащи се тунели и мостове или за

хлъзгави пътища, покрити с некачествен асфалт, примесен с варовик... Но това, че е некачествен се установява след поредната катастрофа, понеже фирмата изпълнител на обществената поръчка за пътна отсечка и лабораторията, която е анализирала качеството на строителството са част от една и съща структура! Но дори и смъртта не може да спре безразсъдното шофиране, включително с МПС, които не са минали през задължителния технически преглед. В Деня на национален траур, обявен за 27 август след трагедията с автобуса, превозващ туристи от манастира „Седмте престола“ към София, когато в Световрачене погребваха наведнъж 15 души, на други места продължаваха да загиват хора, включително и деца. В София камион увисна над реката до тунела при „Лъвов мост“, а шофьорът твърдеше, че се бил разсеял. Ден по-късно на ж.п. прелаз край едно старозагорско село беше прегазен от влака шофьор, опитал се да премине, въпреки спуснатите бариери. В Пазарджик пък имаше ПТП на 29 август. Да не говорим за умрелите при раждане родилки, за удавличени в морето, в реки и язовири деца. Или за 13-годишния младеж, прерзал вени на счупеното от него стъкло на входната врата на Университета по строителство и геодезия в София. Спийсъкът с жертвите на човешката немарливост няма да има край. Не че в други страни по света не стават и по-кървави инциденти, но при задълбочаващата се демографска криза, която някои наричат катастрофа, всяка преждевременна и нелепа смърт ни приближава към края на българското присъствие в Европа.

„Ех, народ, народ! Кога ще погледнеш и ти на своята скъсана чера?“, пита Захари Стоянов в предго-

вора към своите „Записки по българските въстания“. Уместен въпрос, който трябва да се задава на гласуващите и негласуващите при различните видове избори, на управляващите и управляваните. Безмозъчното гласуване „за“, или инатчийското „против“, както и въздържането от гласуване като наказание за политическите шарлатани, нищо не променят в положението на „електората“. Няма да го промени и машинното и електронното гласуване, за което агитират фалиралите политически наследници на Костов и Кунева. Но, заради мижавата им надежда българите в чужбина да ги вкарат в парламента, ще бъдат похарчени милиони за машини и софтуер. Сляпата подкрепа на такива политически марионетки е една от причините, поради които вече може да се обяви обществена поръчка и за ушиване на черни знамена. Защото траурът все по-често ще ни спожода. Управляващите в момента със сигурност имат принос за черната статистика, но защо управляваните продължават да разчитат, че точно корумпираната, некомпетентна, мързелива и безотговорна партизанска администрация ще ги пазят от самите тях? Или пък, че българската Темида ще накара паразитите и крадците по закон във властта да си заслужат с работа заплатите. „Надежда всяка тука оставете!“ пише на входа на Дантевия „Аг“.

Бойко Борисов се закани да търси съдебна и политическа отговорност на всички равнища, но проблемът е не само в това, а и в липсата на превантивна работа за ограничаване и ликвидиране на опасните ПТП. А какво предлага правителството? Да се създаде нова мега комисия, която да следи за безопасността на движението. Все едно, че към МВР няма

КОГА ШЕ ПОГЛЕДНЕШ И ТИ СВОЯТА СКЪСАНА ЧЕРГА?

Държавно обществена консултативна комисия по проблемите на безопасността на движението по пътищата! Подобни структури има и към други министерства, но някой е решил, че неработещите досега структури изведнъж ще се задействат, щом бъдат поставени под една шапка. Един вид, премествайки структурите, да тръскаме торбата с орехите, за да не я прогризат мишките. Или, да не излязат хората на улиците и да поискат оставката на целия кабинет, както вече го направи БСП. С такива нагласи всяка критика към правителството може да се представи като опит за дестабилизация и дори за държавен преврат.

Маркс препоръчва

оръжието на кршуката да се замени с кршуката на оръжието,

но времето на революциите изглежда безвъвратно отминало. За разлика от това на войните, наричани „прокси“, тоест войни чрез упълномощени. За сега арена на такива войни са Близкият и Средният Изток и Африка. Неотдавна Доналд Тръмп нарече африканските държави „септични ями“, след което в „Туйтър“ обвини властите в ЮАР, че под формата на поземлена реформа слагат ръка на земите на белите африканери. Още по-късно обвини „Тузъл“, „Туйтър“ и други в разпространение на фалшиви новини. Но твърденията на Тереза Мей, че Путин има връзка с „отравянето“ в Солсбъри на двойния агент (на ГРУ и МИ-6) Сергей Скрипал и дъщеря му Юлия очевидно не са „фейк нюз“, а чистата истина... Ерго, санкциите срещу Русия не само не трябва да се свалят, а дори трябва да се разширят. А ако режимът на Асад използва химически оръжия срещу въоръжената опозиция в провинция Идлиб, САЩ, Англия и Франция

ще интервенират с въздушни удари..И ако това предизвика нова бежанска вълна, виновен ще е Асад...

Междувременно, след убийството на един 35-годишен германец от двама кандидати за убежище – сириец и иракчанин, в източно германския град Кемниц (бивш Карл Маркс) избухнаха яростни сблъсъци между противници и привърженици на мигрантите и бежанците от Изтока. За тях властите обвиниха социалните мрежи, които били триажирали фалшивата новина, че германецът се е опитал да защити една жена от досажданията на „гостите“. Този инцидент обаче показва какъв опустошителен за Европа ефект би имала евентуална нова мигрантска вълна. Да не говорим за провокацията с 4 метровата позлатена статуя на Ердоган, издигната във Висбаден в рамките на Биеналето по изкуствата. След бурната обществена негативна реакция статуята, която трябваше да остане там три месеца, беше вдигната на 29 август. И пак се намериха хора, които оправдаха поставянето ѝ там със свободата на словото. Да бяха опитали да сложат статуя на Доналд Тръмп в някой турски град...

В същото време, в Турция отбелязаха 947 години от победата на обединените селджукски и османски войски над византийците при Малазгирт (Манцикерт). В речта си по този повод Ердоган заяви: „Анадолят е един бент. Ако този бент рухне, няма да остане нито Средният Изток и Средна Азия, нито Балканите и Кавказ. Някои нехайници у нас смятат, че това е проблем на Тайин Ердоган. Не, това е проблем на Турция, проблем на исляма!“.

Може би френският президент Макрон бе прав, когато каза пред посланическата конференция, прове-

дена в Париж на 27 август, че Турция на Атаюрк и Турция на Ердоган не са едно и също нещо. А германският „Франкфуртер Алгемайне цайтунг“, „Джумхуриет“, обяви, че Ердоган е на път да изгуби главния си коз – икономическото благоденствие. „Ако Ердоган не се промени, ще остане една непреодолима пропаст. Ердоган е човек, пристрастен към властта, който не отдава значение на идеологиите и ще се опита да оцени всяка възможност да увеличи своята сила. По-рано той спечели от процеса на преговори с ЕС и от високите растежи, но вече няма какво са спечели от тези неща. А неизпълнението на обещанията за по-голямо благоденствие разклаща позицията му. Сега се възползва от слабостта на учрежденията и на опозицията, за да гарантира властта си“.

България е в траур. Турция е в криза. Безработицата и инфлацията нарастват, лирата се люшка между 6 и 7 лири за един долар. Ние сме кандидати за Еврозоната! А е известно, че най-добрият начин за отклоняване на общественото внимание от вътрешните проблеми на страната е те да се изнесат навън. Тоест, да се намери или да се изфабрикува външен виновник за кризата, бил той Доналд Тръмп, ЕС или Башар Асад Или разбира се Путин. Русия и без това се готви да проведе най-разнодиозните военни учения на века. Къде ще пламне? – в Сирия и Ирак или тук, на Балканите. Те винаги са били най-удобния терен за проба, а на най-предната линия не сме ли ние? И Гърция, разбира се.

На разбирания и толкова му стига!

От стр. 1

Но за подробности около церемонията по подписването и за авторите на закона

СЪЩНОСТТА НА ЗАКОНА

Американският военен бюджет за 2019 г., одобрен от президента Доналд Тръмп, в размер на 716 млрд. долара е нов рекорд и най-голямото парично вложение във военната сфера на САЩ през последните години.

Според политическите анализатори и специалистите във военната област и строителство целите на този мега бюджет могат да бъдат сведени най-общо до следното:

САЩ да се противопоставят на Китай и Русия. В документа изрично се посочва, че бюджетът трябва да гарантира „възпиране“ на поне две сили - Русия и Китай.

Една от важните цели на новия военен бюджет на САЩ е и формирането на нови клъстери на икономиката в тежката военна индустрия, и в сферата на високите технологии. „Америка ще пренасочи средства от сферата на самолетостроенето към решаването по-интересни задачи - в сферата на космическата индустрия“, бе коментарът на Сергей Судаков - член-кореспондент на Военната Академията на науките на Русия.

Втората цел, според политическите експерти е да се укрепят връзките и взаимодействието между Белия дом и Пентагона, и военното и оръжейно лоби. Става въпрос конкретно за тези компании, които произвеждат нужните за армията стоки и услуги, както и тези, които лобират за интереси по отношение на провеждането на американските военни кампании зад граница.

В допълнение, военният бюджет според замисълът на Маккейн и компания е „стратегия, която позволява на Съединените щати да играят нова роля във света и да засилят своето участие във военни кампании в регионите попадащи в сферата на американските интереси“. От приетия текст на закона под който Тръмп постави своя остър подпис става ясно, че ястребите в Конгреса отново са се наложили на своя президент. Малко вероятно е законът за отбраната за 2019г. да е един от документите които държавният глава е подписал без да е чел докрай един грях в който Доналд Тръмп бе обвинен от уволнената със скандал в средата на юли месец бивша директорка на връзки с обществеността на Белия дом – журналистката Омароса Маниголт. Дали е така или не, е документът вече е факт и това е именно нещото от което Тръмп се опита, но не му достигна воля и сили да се откаже. Той обвини своя предшественик Барак Обама, че

харчи огромни средства за военни операции в чужбина, но обстоятелствата го задължава и изглежда да върши същото.

ДЕЛБОКАТА ДЪРЖАВА НЕ СЪЛОННА ДА ОСТЪПИ

Огромни средствата ще бъдат изразходвани за изграждането на бойни самолети, военни кораби и разработването на космически оръжия. 40 милиарда долара ще бъдат отпуснати за модернизация на военновъздушните сили (от които 7,6 милиарда долара - за закупуване на 77 на бойни самолети F-35изстребители пето поколение). 24,1 милиарда щатски долара са предвидени за финансиране на изграждането на 13 бойни кораба.

65 млн. долара ще бъдат отделени за разработването на нови ядрени бойни глави с малка мощност предназначени за оборудвани с ракети, изстрелвани от подводници. Отпуснати са средства за модернизиране на 135 танка „Абрамс“ и повече от 3 600 военни превозни средства от различни класове, включително и бронирани превозни средства. Предоставя се огромно финансиране и за развитието на безпилотните летателни средства.

Бюджетът включва и чувствително увеличаване на личния състав на армията на САЩ с общо с 15,6 милиади души. 487,5 хиляди войници ще служат в армията; 335 400 - във флота; 186 100 - в морската

ЯСТРЕБОВОТО

пехота и 329 100 – във военновъздушните сили. Заплатите на военния персонал ще бъдат увеличени с 2,6%. Това, според пресслужбата на Белия дом, е най-значителното увеличение през последните девет години.

Законът предвижда замразяването на „Договора Открито небе“. Той беше подписан през 1992 г. от членовете на ОССЕ и позволяваше на страните членки да извършват надчужди държавни територии „въздушни наблюдателни полети“. Като причина, бе посочено че нарушаването на този договор от страна на Русия.

„Това беше предсказуемо в логиката на поведение на САЩ - всячески да се ограничават възможността за договаряне с Русия“, - каза в коментар за Първи канал на руската телевизия депутатът от Думата Павел Дорохин.

Член-кореспондента на Военната Академия на науките Сергей Судаков пред сайта на News.ru, дефинира още по-ясно целта на Вашингтон „Договора за открито небе в сегашния му вид просто не е необходим на САЩ, защото това споразумение възпрепятства развитието на американските военни технологии в косми-

ческата сфера“, каза той

ОТГОВОРЪТ НА РУСИЯ

„Рекордният американски военен бюджет нама да стане причина Русия да увеличи бюджета си за отбрана“, заяви Владимир Путин пред членовете на Съвета за Национална Сигурност в резиденцията Ново Огарьово. Според него правителство на Русия има „стабилен, добре проверен и балансиран“ документ за отбраната и военния бюджет на страната се разходва много по-ефективно и винаги е несравнимо по-нисък от американския. Думите му бяха предадени веднага за СМИ от депутата от Държавната Дума и член на Комисия по отбраната Павел Дорохин. „Русия нама да се включи в напрежението във въоръжаването със Съединените щати в това няма смисъл, и ние няма да го направим“, - заяви Дорохин. И за да бъде ясно разбран от онези, които разбират само от сила президентът на Русия, поясни, че разработвайки нови видове оръжия, Русия „обезценява“ огромните парични инжекции на САЩ, свързани с руския фактор. В подкрепа на тази констатация Министерството на отбраната на Русия непрекъснато представя на света и най-вече на вниманието на „парт-

НАСЛЕДСТВО НА МАККЕЙН

Американският военен бюджет за 2019 г., одобрен от президента Доналд Тръмп, в размер на 716 млрд. долара е нов рекорд и най-голямото парично вложение във военната сфера на САЩ през последните години.

ньорите“ отвъд океана най-новите руски оръжейни системи, включително блокове за свръхзвуково планиране и ракети с далечен обхват на действие. Типичен пример в това отношение е представеният от МО на РФ на 17 август, без предвадителен анонс нов свръх мощен и без аналог в света стратегически бомбардировач ТУ-22М3М, който е два пъти по-

мощен от събратята си от типа ТУ 160. Новият ТУ-22М3М може да носи 4 ракети(до сега МиГ-31 носи само една ракета) от свръхзвуковата ракетна система „Кинжал“, а също така и високо точни крилати ракети Х-32, летящи със скорост 5,400км./ч и дължина на полета 40,000км. Самолета от който 30 бр. влизат на въоръжение през 2021г. във руските ВКС е

снабден с изкуствен интелект а електрониката без участие на пилота сама взема решение за водене на бой срещу стратегическите цели на противника. В същото време е важно да се отбележи, че тези нови оръжия и разработки са били предвидени и няма да товарят военния бюджет на Русия. Обемът на военните разходи през тази година - според информацията, спо-

делена още в началото на 2018 г. от Владимир Путин пред руската общественост - не надхвърля 3 трилиона рубли (около 41,2 милиарда долара).

На фона на вихрещата се в САЩ нова вълна от бясна анти-руска истерия, спокойствието на руската страна и президента Путин изглеждат нелогични за крайните патриоти в Русия и импulsive-ните русофили по света, които смятат, че Русия трябва да отговаря много по-твърдо на американските предизвикателства. Наскоро един от не малкото приятели на Русия сред американските политически експерти, редакторът за списание Wall Street Journal - Пол Крейг Робъртс емоционално предложи в своя статия президента Путин да заяви на побеселите управляващи на Запад буквално следното:

„Постоянния поток от неоснователни лъжи и военни маневри на нашите граници, убедила Русия, че Западът има намерение да започне война срещу нея. Последствията от това ще бъдат пълното унищожаване на Съединените щати и техните марионетки. Край! Това би прекратило всички неоправдани провокации, военни учения и санкции. Вместо това, ние чу-

ваме приказки за „недоразумение“ с нашите „американски партньори“, които ги настръчват само за още големи лъжи и още по-големи провокации.“

Дали е прав да иска такава рязка позиция от президента на Русия докторът по икономика, бивш зам-министър на финансите на САЩ и отговарящ за икономическа политика в администрацията на президента Роналд Рейгън – Пол Крейг Робъртс е спорно. От гледна точка на информацията за американския политически истаблшмънт с която той разполага, може би има право. Светът обаче е глобален и взаимозависим, а и нивото от информация, която обладава руският президент със сигурност не му позволява да прави такива резки изказвания, той е човек на добре премереното и неприятно изненадващо противниците си действие. Иначе Путин не би отказал неговият неизказан девиз е: „Нервите ни са достатъчно здрави и няма да реагираме така, както вероятно искат и както очакват от нас!“

Такава е стратегията на президента на Русия – и тя винаги му е носила успех. Това все по-ясно разбират в Западна Европа. Оценяват го и в САЩ. И се опитват по всички възможни начини да разколебаят или уплътнят хората, които му вярват. За сега в Русия нямат успех. По света също.

На пръв поглед кризата в турско-американските отношения, стигнала до взаимни обвинения и наресци икономически и военни санкции, квалифицирани от турската страна като **опит за икономически и доларов преврат**, започна със задържането в Измир на американския евангелистки пастор **Андрю Крейт Брансън**. И по-точно, с отказа на Анкара да освободи „папата“ (попа), както в Турция наричат Брансън. Все пак, след 18 месечен престой в затвора, обвиненият във връзки с терористични организации, като движението „Хизмет“ или ФЕТО (Фетхуллахчийска терористична организация) на живеещия в Пенсилвания ислямски проповедник **Фетхуллах Гюлен** и Кюрдската работническа партия РКК, беше пуснат под домашен арест. Очакваше се той да бъде разменен със самия Гюлен, или с осъдения в САЩ заместник директор на Халк банк, привлечен под съдебна отговорност по делото срещу иранския бизнесмен **Реза Зарраб**. Последният стана клиент на американската прокуратура заради нарушаване на ембаргото срещу Иран.

Петко ПЕТКОВ

Случаят Брансън, обаче, бе раздухан по-късно и не може да обясни днешните изблици на анти-ердоганизъм в САЩ и на анти-американизъм в Турция, за който свидетелства неотдавнашната стрелба по сградата на американското посолство в Анкара, намираща се на булевард „Аматорк“. Президентът **Доналд Тръмп** и група сенатори и конгресмени от Републиканската и Демократическата партия не само одобриха икономическите санкции срещу Анкара, но и блокираха сделка за милиарди, по която Турция щеше да придобие над 100 изстребители F-35. Под въпрос беше поставено и участието на Турция в програмата за усъвършенстването на въпросните F-35. Да не говорим за удвояването от Тръмп на мита върху вноса от Турция на стомана и алуминий, които станали 50% за стоманата и респективно 20% за алуминия. В отговор на това Ердоган призва сънародниците си да бойкотират американските електронни изделия и автомобили, да извадят изпод възглавниците доларите, които притежават и да ги обменят в турски лири, за да осуетят коварния план за икономически преврат. „Ако те имат долари, ние имаме Аллах“, заяви Ердоган, който след спечелването на президентските и извънредните парламентарни избори на 24 юни, на 6-тия редовен конгрес на управляващата **Партия на справедливостта и развитието** (ПСР) спечели за шести път и председателския пост в основаната от него политическа формация. Някои меди и отделни журналисти все пак се осмелиха да запитат, **защо са му на Ердоган техните долари, щом има Аллах?** И дали и доларът си няма своя Господ? Може би в лицето на Федералния резерв, който е монополизирал правото да печата долари? И Американският Конгрес има това право, но който президент се е осмелил

Белият дом нямало да плаща „за освобождаването на един невинен, голям патриот и блестящ човек като пастор Брансън“, който представлявал своята страна. САЩ можели да наложат и други санкции на Турция и просто щели да понижат равнището на дипломатическите и други отношения с Анкара. („Джумхуриет“, 17.08.2018).

Размяната на подобни заплахи между лидерите на САЩ и Турция не подобава на „стратегически съюзници и партньори“. Но Тръмп, според Гюнери Джъваоглу („Миллиет“, 17.08.2018), е като „слон в

прави онова, което му се каже. Но ако някоя страна не иска да действа като слуга, грабваме голямата това и започваме да я заплашваме. Мисля, че най-подходящият израз за политиката на принуждаване на САЩ ще е „гневът на санкциите“.

От Тразбон Ердоган отговори на Тръмп с традиционното „Хайде гуле, гуле“. („Хайде по живо, по здраво“). И добави: „Ето от тук, от Тразбон, обявявам: видяхме играта ви и ви предизвикваме. Няма да се предадем. Не можеш да накараш Турция да преклони глава!“.

После Катар обяви, че ще

ул, както обявиха Ердоган и Меркел, трябваше да се проведе четворна среща на върха с участието на лидерите на Русия, Германия, Франция и Турция. Кучетата си лягат, керванът си върви. Меркел обяви, че Германия и Русия ще продължат реализацията на проекта „Северен поток-2“, без да се прекъсва газо подаването за Европа през Украйна, и изрази загриженост за завръщането на сирийските бежанци в родината им. Обаче говорителят на Кремъл **Дмитрий Песков**, цитиран от турския всекидневник вестник „Джумхуриет“ (21.08.2018), е заявил, че срещата в Истанб-

В последната си книга си проф. Чавдар Добрев е паднал на колена пред българските разпятия - а те са Гео Милев, Никола Вапцаров, Атанас Далчев, Георги Джагаров и Антон Дончев. Дори на колена в почитта си, не е изпаднал в екстаз или патриотично опиянение, аналитичният ум, интелектуалната мощ, богатата ерудираност и свещеното отношение към народа и нацията позволяват да отведе тия знакови имена от „литературния салон“ в българската национална орис. Шестте съчинения в книгата „Български разпятия“ (изд. „Светулка 44, Атенеи“) са колкото литературно-критически, толкова и философски, както и публицистично-полемични, и не по-малко народопсихологически, защото чрез тях се докосваме до народния характер и душевност, до националнокултурната ни идентичност, до българския дух. Не е по моите сили да оценявам такава книга - дълбока, сложна, мащабна, дори могъща - с аналитичността, с откровеността, с полемичността, с изповедността, с актуалността. Но ми се даде да дам едно рамо на проф. Чавдар Добрев, който не само прави

пространство на НАТО. И най-умният си е малко прост! Днешната криза в Турция е обусловена от самия характер на турската икономика. Тя е експортно ориентирана, докато турската енергетика е зависима от вноса на петрол, газ и електричество. Турция няма собствен добив на енергоносители, освен въглищата, поради което е особено чувствителна към гръцко-израелските сондажи за петрол и газ в морето край остров Кипър. Освен това големите инфраструктурни проекти, като третия мост над Босфора, евразийския тунел под Пролива и третото летище на Истанбул, погълнаха огромни ресурси и държавният дълг надхвърли 400 млрд. долара. А беше време, когато Ердоган се хвалеше, че е предложил заем от 5 млрд. долара на МВФ... При сегашната икономическа криза изграждането на канала Истанбул ще се отложи. Макар че, както отбелязаха някои меди: „Каналът Истанбул дойде с дъждове“...

Според Кадри Гюрсел („Джумхуриет“, 17.08.2018), икономическата криза на Турция е изцяло вътрешно формирана, структурна, и в основата ѝ лежат един режим и една криза на държавността. Изцяло е премахната независимостта на съда, а мнението му е сведено до нула. А, когато няма доверие в правосъдието, няма и доверие в контрактите. Тогава няма да дойдат и качествени инвестиции от чужбина. „Но най-лошото, продължава Гюрсел, е, че се ма-

„ТРЕХЪТ“ НА ПОП МЕТОДИ ДРАГИНОВ

Летописът от Коровя не е фалшификат, а автентичен писмен паметник
Лъжите и козните на историци-либерали и безрошници с срещу „Време разделно“ рихнаха

Тодор КОРУЕВ

поръка на ДС в подкрепа на „възродителния процес“. Наложил се да ги усмирява проф. Чавдар Добрев, който написа цяла книга за Българската гописта в романа „Време разделно“. Сега продължава това и в „Разпятията“. Ето някои от тези изказвания, предавам ги не за да ги популяризирам, а да почувстваме мерзостта им.

чат зад гърба на Тръмп да скримат нашата собствена криза“.

Военната интервенция в Сирия и „борбата с терора“ вътре и извън самата Турция също допринесоха за кризата. А Ердоган планираше да купи от САЩ над 100 изстребителя F-35. И то, когато изселването на военните части от Анкара продължава. Неотдавна от Анкара в Ъспарта беше преместено Военно-авиационното училище на Сухопътните сили. За разлика от САЩ, които блокираха сделката за изстребителите F-35, Русия декларира, че през 2019 г. ще започне да предава на Турция ЗРК С-400. Според турските меди този ход побърквал Белия дом.

Някои анализатори все пак продължават да смятат, че турската криза е следствие от поредния американски опит за „доларов преврат“. Може и да не е така, но от петте „военни намеси“, както в Турция наричат военните преврати след Втората световна война, само превратът от 27 май 1960 г. не ще да е бил по вкуса на Вашингтон и ЦРУ. Защо той бе възмездие за корейската авантюра на премиера Аднан Мендерес и президента Джемал Баяр, при която изпратена под флага на ООН в Корея турска бригада беше изклана до крак от китайците. Мендерес и двама от неговите министри - Зорлу и Полаткан, бяха обесени, а президентът Джемал Баяр беше свален от поста. Излишно е да напомням, че всъщност турската бригада се озова в ада на Корея по волята на Вашингтон,

а не на ООН.

Въпреки готовността на Катар да помогне на Ердоган, кризата в нашата съседка далеч не е приключила. От „Стандард енг Пуърс“ вече предупредиха Турция за очакваната инфлация и рецесия, понижавайки кредитната ѝ оценка от „BB“ на „B+“. От „Мудис“ оценка от „Ba2“, на „Ba3“, а оценката за развитието на турската икономика от „застой“ на „негативна“. Дали приятелският жест на Катар ще доведе до трайно стабилизиране на турската икономика и на турската национална валута, времето ще покаже. Но е повече от ясно, че американски икономически, политически и военен натиск върху Анкара ще продължи. САЩ просто не могат да си позволят да загубят още един стратегически съюзник. Не и, когато в Средния Изток ври и кипи... Защо и доларът си има своя Господ - картелът от частни банки, наречен Федерален резерв. Впрочем, върху долара е изписано: „На Бога ние се уповаваме!“. На кой бо?

Пелин Юнкер припомня,

Дали Турция е развита или развиваща се страна? Ако се съди по претенциите ѝ за пълноправно членство в ЕС, в очите на управляващите в Анкара ислямистите Турция е развита страна. Само че ако се съди по размера на държавния дълг, чувствителността на икономиката, (не)зависимостта на съда и положението с правата на човека, не можем да опровергаем изразените преди време оценки на западни анализатори, че Турция прилича повече на страна от Африканската лига. Във всеки случай много западници я смятат за „африканска страна“, подобно на негъра, на чиято покойница Тодор Колев като културен аташе към посолството ни в Канада обяснявал, че е от България, а той отвърнал: „И ние сме от Африка“.

Албена Хранова: „Време разделно“ е глас на държавната кампания за пременуването на българските мюсюлмани. „Славата“ на книгата се дължи на лесното маскиране и мимикриране на актуално-политическото в универсално, автентично и изконно (фолклорно, легендарно, митологично, приказно и пр.), както на кононктурното - в трайно „българско“.

Проф. Евелина Келбечева: „Българската публика, подготвена добре исторически от „Време разделно“ намразва турците като най-чуждия сред всички други малцинства.“

Когато излиза романът „Време разделно“ Тончо Жечев пръв посочва една особеност в начина на изобразяване и изграждане на историческото повествование у Антон Дончев: „Травеше впечатлението преди всичко цялостното построяване на историческия роман за трагичната история с насилственото помохамеданчване на роските българи върху фолклорна основа, върху основата на летописните свидетелства, песните и преданията.“

На стр. 6

чез през последната година и китайският гоан е поскъпнал с 42% спрямо турската лира. („Джумхуриет“, 06.08.2018). Значи проблемът не е в долара, а в лирата. Спадът на турската лира, според Юнкер, произтича много повече от основните проблеми в турската икономика и продължаващата прелък понижаваната й оценка от „Ba2“, на „Ba3“, а оценката за развитието на турската икономика от „застой“ на „негативна“. Дали приятелският жест на Катар ще доведе до трайно стабилизиране на турската икономика и на турската национална валута, времето ще покаже. Но е повече от ясно, че американски икономически, политически и военен натиск върху Анкара ще продължи. САЩ просто не могат да си позволят да загубят още един стратегически съюзник. Не и, когато в Средния Изток ври и кипи... Защо и доларът си има своя Господ - картелът от частни банки, наречен Федерален резерв. Впрочем, върху долара е изписано: „На Бога ние се уповаваме!“. На кой бо?

1. Несигурността и неяснотата, които се усещат по отношение на управлението на икономиката;
2. Високата инфлация, нарастващите задължения и текущата дефицит;
3. Разследванията на лихвената политика на Централната банка;
4. Спадът в реалните лихви и нормализирането на паричната политика в САЩ;
5. Търговските войни, американските санкции и излизането на инвеститорите от развиващите се страни, които те намират за рискови.

САЩ-Турция: БОГЪТ НА ДОЛАРА ОПИТВА ИКОНОМИЧЕСКИ ПРЕВРАТ

Мерал Акшенер и Кемал Кълъчдароглу и нито един друг политически лидер от опозицията не призова Ердоган за отстъпки спрямо администрацията на Белия дом.

да го приложи, намесвайки се в светия светих на частния банков картел, наречен Фед, или бивал застрелян, или подложен на импийчмънт.

Реакцията на турците срещу опитите на Вашингтон да постави страната им на колена е достойна за уважение:

нито една партия, нито един политически лидер не призова Анкара за отстъпки спрямо администрацията на Белия дом. И, както каза Ердоган пред 6-тия редовен конгрес на ПСР: „Или ще бъдем, или ще умрем. Вървим към цетата си. Няма да успеем да разделите народа и да срутите държавата ни. Не се предадохме и няма да се предадем на онези, които очевидно ни изглеждаха като стратегически партньори, докато с всяка стъпка, предприета от тях, се опитват да ни превърнат в стратегическа мишена!“

На свой ред Тръмп отпрати от своя акаунт един твит, пълен със заплахи и обвинения срещу „стратегическия“ партньор Турция. Там се казваше, че Турция дълго време се е възползвала от САЩ, но сега

стъкларски магазин, който събаря всичко около себе си“. И, който се е скарал с една трета от света, включително със седем дювела (дювел е множествено число на дювел, тоест държава, б.а.). За него не е необичайно да наложи санкции на Китай, Иран, Сирия, Катар, Пакистан, Русия, Северна Корея, Либия, Венецуела, Куба и Колумбия, към които се прибави и Турция. Джъваоглу оценява като „лимонени“ на САЩ, налагайки по-високи мита върху внасяните в САЩ европейски стоки, като стомана, алуминий и леки коли. Във връзка със заплахи на Белия дом към Турция, ако тя купи руските ЗРК С-400, бившият американски дипломат Джим Ятрас, цитиран в турския всекидневник вестник „Миллиет“ (25.08.2018 г.), казва: „Ние нямаме съюзници, имаме слуги. Имаме и добър самолет. Добър е оня слуга, който

инвестира 16 млрд. долара в съвместни проекти в Турция и между централните банки на двете страни бе подписан гигантско споразумение, предвиждащо взаимен обмен на национални парични единици, с които да се разплащат помежду си. Очаква се на първия етап да бъдат инвестирани 3 млрд. долара. Благодарение на това срихват на турската лира се забави и тя дори частично възвърна стойността си спрямо долара. Вбесен от това своеволие, Тръмп обяви, че обещаните 230 млн. долара за стабилизацията на Сирия ще бъдат използвани в други региони. А за възстановяването на Сирия вече щели да започнат да плащат Саудитска Арабия и богати страни от Средния Изток. САЩ и по-точно администрацията на Обама провокираха „Арабската пролет“ и войната в Сирия, а Тръмп отказва да плаща за мира и възстановяването на разорената от войната арабска държава! Очевидно днес, за разлика от периода непосредствено след Втората световна война, [САЩ могат само да рушат], без да се опитат да поправят причинените от тях щети. И, знайки пастор Брансън е само повод, а не причина за кризата в турско-американските отношения. Според коментар на английския вестник „Файненшъл Таймс“ (16.08.2018), Доналд Тръмп използва спора с Турция, за да сплоти евангелистите в САЩ и да оберете техните гласове на междинните избори за Конгреса, които ще се проведат през ноември г.г.. Мизерна цел, преследвана с мизерни средства!

А на 7 септември в Истанб-

ул не е отменена, но няма да състои. В същото време, докато в Германия продължават дискусиите относно евентуална финансово помощ на Турция, еврокомисарят по разширяването на Турция в нужна финансова помощ, правилният адрес е МВФ. „Делото на давеците се е в ръцете на самите давци се“, казва героят на Илф и Петров Остап Бендер...

Връщайки се на турско-американските отношения, не може да не споменем написаното от Кадри Гюрсел във вестник „Джумхуриет“ (17.08.2018): „Кризата не започна с Брансън, а на 13 май“. Авторът има предвид визитата на Ердоган в Лондон, по време на която той даде „свободно интервю“ пред „Блумбърг ТВ“. Свободно, в смисъл че журналистът беше подбрал въпросите, очаквайки Ердоган да победи на президентските избори. Според Гюрсел, заканата на Ердоган да се намеси в политиката на Централната банка е изплашила и отблъсна инвеститорите. И дори външни фактори да са повлияли за срива на турската лира, турската криза е изцяло формирана вътре в страната. Тоест, тя е структурна и е следствие от недоброто управление на икономиката и авантюристичната външна и вътрешна политика на Анкара. Необичайни са само темповете, с които се обезцени лирата, докато стигне до положението да не може да се търгува. През април т.г. един долар се разменяше за 4,20 турски лири, а през август за 6,90 турски лири. Това предизвика вълна от „икономически туристи“, включително от България, които хукнаха да пазаруват ев-

Той „указнава“ тезата, че романът е за насилственото помохамеданчване на родопските българи. Има и друга не толкова значима теза, произтичаща от романа, подчертана от проф. Чавдар Добрев - проблемът за средновековното насилствие авторът извежда до масово прилаганите форми на насилствие през XX век, пречува ги през националната драма на балкански народ като българския.

В студията на Цветана Георгиева „Магическият свят на Антон Дончев“ узаконено от Тончо Жечев е бламирано: „Време разделно“ не е исторически роман, тъй като авторът си е поставил задачата да изобрази „насилственото масово помохамеданчване в Родопите през XVII век.“, а такава масово и насилствено приемане на исляма е мит. Чавдар Добрев обръща вниманието, че А. Дончев никъде не се ангажира с термина „масово“, никъде не изобразява процес, обхванал всички селища на Родопите. Цветана Георгиева разглежда ислямизирането като еволюционен, дълъг процес, в който физическо насилствие не се допуска, а се използват само „мирни“ средства. Наши и чужди учени описват живота в Османската империя едва ли като в страната Аркадия, затуй ни втъпяват да забравим понятието „робство“, макар че отвлечени българки - момичи и невести се продавали на парите в империята чак до 1913 г.

Главното обвинение към Антон Дончев е, че се е доверил на „изключително съмнителни източници“ - летописа на поп Методи Драгинов и Исторически бележник. По-добре от нас Антон Дончев знае, че Историческият бележник е писан през Възраждането и носи неговия дух, докато за обвинението в мистификации и фалшификации към летописа от Корава, имат много здраве.

Тоя поп Методи Драгинов от Коровя вади очите на либералстващите историци. Когато излязоха съмненията за автентичността на този писмен паметник, някои оторители поискаха да върнат старото име на селото - Коровя, което днес се нарича Драгиново. Проф. Мария Тодорова от университетта Урбана Шампейн в Щатите ни убеждава, че „Време разделно“ се самодисциплинира като явление на художествената литература, защото използва като извор летописния разказ на поп Методий Драгинов, тъй като това, което Стефан Захариев публикува е „фалшификат“. Все пак, дали наистина е фалшификат!? А холандецът Махил Кийл, превзбуден, назова глава в своята студия - „Краят на поп Методи Драгинов“, в която усърдно се е заел

дори да омаскари свещеника.

Разказът на Методи Драгинов разглежда събития, които са се разиграли в периода 1666-1669 г., а хрониката е съставена по-късно - през 1670 г. Събитията са свързани със засиления религиозен фанатизъм по време на войната в Крит, свещена за империята, и с преминаването на войски през Родопите. В „История на Османската империя“, чийто автор е Ахмед Садулов, минаващ за български учен, не се споменава за никакви помохамеданчвания

ката на окопната война срещу „масовото помохамеданчване“ в българската историография, се направила, че не съществува публикация, отричаща тезите на Илия Тодоров.

Според Илия Тодоров не би могъл да се самоназове Методи Драгинов, тъй като по това време обичайната практика изисквала той да се подпише Методи Драган (без -ов). Грозданова и Андреев обаче намират много примери от документи и писания от XVII век - приписки и

те си данъци, фактически не отричавало съществуващите през XVII век взаимоотношения между висшето гръцко духовенство и пасомите му българи. Конфронтацията според Илия Тодоров била от много по-късно време - XIX век. От „Книга на жалбите“ става ясно, че християните от Татарпазарджишката и Хасковската кааза са към Пловдивската епархия. И още, че владичите, пък и цариградският патриарх били затънали до гуша от дългове. От един от документите се

Иван Радев ни обръща вниманието, че Илия Тодоров не изразява съмнения по въпроса на свидетелската роля на застъпеното в него, както и в Баткуниа и Бельовския летопис, сиреч той не зачерква напълно летописния текст. Но и това е подминато от съдниците на „Време разделно“.

В „Краят на поп Методи Драгинов“ холандският учен все пак свършва малко полезна работа, тъй като помества извлечени от цариградските архиви промените в религиозната принадлежност на българите в седемте

чепински села от вакъфа на Сюлейман I във времето от 1516 до 1865 г. Грозданова и Андреев са благодарни на тези извадки. И ние - защото научаваме, че през 1516 г. в тези седем села - Баня, Дорково, Каменица, Костандово, Коровя, Лъджене и Ракитово има 603 християнски семейства и 21 мюсюлмански. През 1712 г. са 798 семейства на българи мюсюлмани и само 96 на българи християни. В интервала 1633-1641 от 599 български домакинства стават 479, с 120 по-малко, а през 1641-1696 г. - още 272 български християнски семейства изчезват. Мехмед IV Ловеца царува от 1648 до 1681 г. Както се разбира от дебелия том на Ахмед Садулов това е период на „безкомпромисна политика и време за стабилизиране“. Откъде начева „стабилизирането“ - от християните в опасната Родопска твърдина. Холандецът се прави на учуден, че до 1570 г. Каменица, Костандово и Коровя са изцяло християнско население, а в другите има къде по-малко, къде повече приели исляма. И тук той показва незнание или си забравя очите. Още през XVI век има ислямизация и българските историци знаят това от джелепешките регистри от 1576 г. Там пише за Хюсеин, син на Стою, Махмуд, син на Стойко, Хасан, син на Раф или пък синовете на Абдулах. Д-р Кийл обявя края на поп Методи Драгинов, тъй като не намерил името му в регистъра на Коровя през 1641 г. Няколко такъв поп! Абе, аланкоулу, първо направи хесапа! Събитията, които описва поп Драгинов, са някъде около 1666-1669 г. Методи през 1641-а може да не е бил задомен или просто да не е достигнал пълнолетие - 14 години, но във времето 1666-1669-а, вече ще да е на 38-39 години.

Днес, за тези успехи, устите на медиатори и меди са запалени, не е лейкопласт, а направо с туктал. Междувременно, бе разрушено цялото материално наследство, на онази България, която загубихме. Булдозерът на демокрацията изравни със земята заводи и фабрики, изрина работни места, почивно дело, железници, кооперативи, здравеопазване, образование, армия, служба и пр. Днес, до където му стига погледа на човек - все разруха! - невиджана и нечувана, по-дълбока и от Марианската падина.

Иначе обаче сме свободни : членуваме в ЕС, дори го прецедателствувахме за 6 месеца! Членуваме и в НАТО.

и дясното в лявото; за благоденствието без свобода и за неизтребения култ на превелигирваните ценности.

Рабат автор и дълбок интелектуалец, проф. Чавдар Добрев, с една неувяхваща свежест на духа, на мисълта и мъдростта, премина като древен триумфатор по пътя на славата, между аплаузите на обичайния признателните и стипчивата ревност на маломерниците и отрицателите.

С дух настрен на руски лад, проникновен анализатор на социалните и хуманистични идеи на Достоевски, Толстой, Булгаков и много други руски писатели и поети, проф. Добрев е явление в българската литература и култура. Явление съпоставимо само със собствения му духовен ръст и съизмеримо с достиженията на незащипания разум на светлия славянски гений.

Пожелаваме му нестихващ творчески огън, все така ясен поглед и отдаденост на името на Отечеството.

Минчо МИНЧЕВ

„ГРЕХЪТ“ НА ПОП МЕТОДИ ДРАГИНОВ

На 25.08 проф. Чавдар Добрев навърши 85г. Да представяме тъй-мо на читателите на „Нова Зора“, един от най-големите авторитети в театралната и литературната критика, авторът на изключителните по дълбочина и обхват изследвания на творчеството на български и чуждестранни писатели, анализаторът на политическите и геополитическите конструкции и сблъсъци на времена и интереси, би било израз на недооценяване на интелектуалната извисеност на всички, които обичат, търсят и четат страниците на нашата вестник.

Автор с изключителен принос за авторитета и името на вестник „Нова Зора“, проф. Чавдар Добрев написа многобройни публицистични и психолого-политически статии и портрети на героите на нашето време, за повече от четвърт век сътрудничество. Той написа проникновени анализи на вечните теми за Отечеството и любовта към него; за властта и лъжедемократията; за човека и неговото бъдеще; за лявото

и насилия, а само за „безкомпромисна политика и действия по стабилизиране“.

Как си поиграха учените със съдбата на летописа Драгинов. През 1984 г. Илия Тодоров направи няколко езикови бележки на летописа от Коровя, така че постави автентичността му под съмнение. Това дойде доушеш за някои историци, привърженици на неолбералната доктрина, които побързаха да го обявят за фалшификат, а сега това е добре дошло за платените поддръжници на започналия процес на денационализация на българите мохамедани, на мъгчаливите съгласатели с разни теории за помашки език и помашка народност. **Преждевременната смърт на Илия Тодоров** отложи оспорването на мнението му поради деликатност, но мина време и се оказа, че неговите „обвинения“ са безпочвени. Излезе статия на историците Елена Грозданова и Стефан Андреев в сп. Rhodopica, която отхвърли безапелационно всички несъгласия и съмнения на Илия Тодоров и доказа, че документът е автентичен. Обяснимо е, че последователите на проф. Цветана Георгиева - инициаторката и подбудител-

евангелия, ръкописи с имена с окончания -ов, -ев и -ски, които опровергават Тодоров. Още тогава стотици известни и безизвестни българи са се назовавали и подписвали точно като поп Методи Драгинов.

Българите от Чепинското корито не било възможно да изпълняват войнушка или друга военнопомощна служба, както следва от думите на бан Вельо и протопоп Константин в летописа, тъй като по други сведения тия села са вакъфски, твърди Илия Тодоров. И на това обвинение има отговор: „Книга на жалбите“ от 1649 г. (публикувана във Виена през 1984 г.) съдържа султанска заповед до кадията на Татар Пазарджик, с която се възлага на войнуците от действаща служба и войнуците в резерва да преследват хайдутите. Двамата историци представят още ред доказателства, че войнушката институция в Татарпазарджишката каза съществува и през целия XVII век.

Третият аргумент, че караблот във Филибе - проклетият пловдивски митрополит Гавраил, е наковладил пред турските власти българите от Чепино, задето не му плащали църковни-

разбира, че пловдивският митрополит Гавраил е принуден да изплаща дълговете на патриарха и е увеличил църковните налози, събирани от християнското население. За Методи Драгинов владиката е косвен виновник за съдбата на Българите от Чепинското корито. Този владика вземал от всеки християнски дом по 60 акчета, а по-преди се събирали по 12 и изисквал от тях допълнителни налози по 1 киле, около 25 кг жито, или 2 килета, около 50 кг ръж. Ако това не е причина за конфронтация, здраве му кажи. Има и още нещо - в статията си в сп. „Старобългарска литература“ (кн.16, 1984) Илия Тодоров все пак заключава: „Върху основата на езика на летописния разказ на поп Методи Драгинов едва ли е възможно да се правят категорични заключения за или против автентичността на произведението“. Акад.

На горкия поп, когото дори изтурчват, след толкова века се приписват какви ли не грехове. И обвиненията по неговия летопис също отпаднаха. Ясно ни е кога е извършено помохамеданчването в Чепинското корито. В Беловската хроника, на която също направихме се опитвахме да намерят кусури, е написано: „Кога се чепинци изтурчили, тогава по планини, по Гюмурчинско (Гюмюрджинско), по Филибелийско: 74 села се потурчили...“ Няколко масово помохамеданчване!?

АВГУСТ МОЙ!

Минчо МИНЧЕВ

Имаме си и три, за съвместно използване със САЩ, „военни съоразения“, както за по-демократично наричаме американските бази на българска територия, за които няма сведение крак на български военен да е прекривал техния праг; Вече ще отделиме не 2% от БВП, а 4%, за да се възражаваме по натовски стандарти. Защото Русия ни дебне. И най-вече Путин! И руснаците пак се канят да ни заробят!...

През миналата година, през първата половина на месец юли, се появи една брошура, с която се слагаше началото, както ни обещаваха издателите от 168 часа ООД, на поредица с интригуващо наименование : „Досие № 1“. На първата корица , под портрета на Тодор Живков бе изписано мощно заглавие „Живков без цензура – личния архив на диктатора“. Анонсите и те интригуващи : мистификацията с родителите; нелегалната борба; агент при Гешеу; превземането на БКП и пр. и пр. Брошурата, както се полага, бе снабдена с предговор от главния редактор Слави Ангелов. Авторският колектив не е от значение – наемници! - а за наемниците най-важна е парата. Но както се казва - Бог с тях!

Дали защото никога не ме напуснало чувството, че мога да свидетелствам за живота ни, от първия ден на демократичната ни история, но още, когато разгръщам брошурата, успях да съпоставя на ум две събития – Забраненото наказателно дело №1 от 1990 година и въпросното „Досие №1“ от 2017 година. И си казах няма съществена разлика, само няколко различни букви.

През тази година, операцията, най-общо, бе повторена, само че на по-високо ниво. В дните около смъртта на Тодор Живков, авторът на едно знаменито стихотворение „Птица

Цанев отпрати в своята първа книга поетичен призив към Александър Македонски да слезе от Буцефал. Темата за великия пълководец и тогава бе главна тема на братските нам „скопски историчари“, които изследваха пъгната връв на „македонският народ“. Не ми е известно те да са се вслушвали в повика на поета. Напротив, обядиха още по-здраво Буцефал и го въздигнаха в едно с неговият знаменит ездач в центъра на Скопие. От тогава до днес, Стефан Цанев прокоптивта времевите хоризонти на необятната българска история. Какъв му е коя и с какво го заби, не ми е ясно. Но в това няма нищо лошо. Още

хиландарският монах е казал „Българино знай своя род и език“... Винаги съм смятал, обаче, че да се пише история, трябва да бъде спазван принципът на капитан Бордужан Момши Ули, героят от незабравимата книга на Александър Бек „Волоколамско-то шосе“ : „За една лъжлива дума, за един преиначен факт – ръката до лакътя!“

Не мисля, че от времето на Херодот и Тукидид този принцип е бил спазван стриктно. В наше време и глумият цар на Египет чу, че само победителите пишат историята. Но пъгният разул и пъгното доказателство за безнаказаност на победителите не се изразяват, според мен, в броя на разорените села, в разбитите армии и убитите войници,

или в отведените в робство жени. Техният пъглен разул и безнаказаност, са в онзи съдбовен час, когато те решат да пишат историята за днешата на победените народи. Това е техният връх и в отстояването на това си право, те са безмилостни и неумолими.

Сиреч, ако искаме да бъдем на страната на народа си, всяка интерпретация на факти и събития, изисква безукорна обективност. Иначе ще бъдем просто слуги. Това е особено важно в случаите, когато гаранция за обективност са подписът, честта и името на един поет. На обикновените наемници, историята може и да не запомни имената, на слугите - също. Но нейните „некестии с остри профили“ никога не биха простили на Поета. Нарочно го изписвам с главна буква. Вместо извинение за дързостта да напомним това на автора на „Птица ми мина път“. Пък и защото си позволявам да му предложа и едно незабавно, а можи би и недооценено от него историческо свидетелство. Изровил съм го от съдебните протоколи на позорното наказателно „Дело №1“. Бих се надявал, че когато с панорамен поглед, поета,обхожда пътеки те и вълчите ями на българската съдба,ще спре своя остър взор на победител и изследовател и върху този исторически факт. Темата, в него, освен проблема за обективността, честта и достойнството, предполага и размисли за морала. И най-вече за моралния победител, който само историята може да утвърди. Ако поета, все пак не намери място в своите хроники, за позорното „Дело №1“, нека да прише защитната реч на Обвинения поне в папката на Досие №1.

Като би казал Големанов, и светът да се свърши, кандидатите за славата на Тукидид и Херодот, няма да се свършат. Но моята надежда е, че поне поетите ще останат честни.

АЗ ЗАЩИТАВАМ МИЛИОНИ ХОРА

26 Февруари 1991 година, 9:30 часа
Наказателно дело 1/1990
На Върховния съд
(Из съдебен протокол)

Тодор Живков: Ясно ми е обвинението, уважаеми госпожи и господа съдии. Искам да подчертая главното. Зад този процес стоят политически сили и политически лица, които нашият народ рано

или късно ще научи. Как се събраха материалите за процеса, за следствието? Създаде се една комисия при бившето Народно събрание, под ръководството на Андрей Луканов, която призоваваше целият български народ, каквото има да каже срещу Тодор Живков. Минаваха дни, тази комисия работеше, групаше изрезки от вестниците*, сензации, лъжи. И

след това ги връчи на Главната прокуратура. Следствието започна – за престъпления, както ги наричаха тогава, в качеството ми на държавен глава и генерален секретар на Българската комунистическа партия, следователно като политически деятел. Ето защо не пожелах да имам адвокат. Заявих на прокуратурата, че сам ще се защитавам. В най-активния

период на разпит, може да се каже през цялото време на моя арест, аз съм разпитван без адвокат. И никой не ми е казал, че трябва да имам адвокат, независимо дали желая или не. В този процес господи съдии, не защитавам самия себе си. Ако защитавах себе си, нямаше да говоря тук на трибуната. Аз защитавам милиони хора, български граждани, които

през тези години саможертвено работеха. Работехме, грешахме, побеждавахме, пак грешахме. Но България вървеше напред. Целия ход на следствието си беше в основата си политически. Нося главната политическа отговорност за всичко това, което е станало – лошо или добро. Но нямам прегрешения към народа.

На стр. 8

Кристиан Ниит

SPIEGEL: Сергей Александрович, НАТО планира да разшири дейността си в източноевропейския регион на НАТО ...

Караганов: Вече говорих за ситуацията, близка до войната, преди 8 години.

SPIEGEL: Искате да кажете от момента на избухването на войната в Грузия?

Караганов: Дори тогава доверие между големите противостоящи страни бе почти нулево. Русия едва тогава започна процеса на превъоръжаване. Оттогава ситуацията по отношение на доверието само се влоши. Предварително предупредихме НАТО - не е необходимо да се приближават до границите на Украйна. За щастие Русия успя да спре напредването на НАТО в това направление. По този начин опасността от война в Европа в средносрочен план, засега, е намалена. Но пропагандата, която ни залива в момента, много прилича на състоянието на войната.

SPIEGEL: Надявам се, в смисъла на пропаганда, да включите и да кажете и нещо за Русия?

Караганов: Руските медии в този смисъл са далече поскромни в сравнение с медиите в НАТО. Но трябва да разберете главно за Русия, чувството за сигурност от външен враг е първостепенно. Ние просто трябва да сме готови за всичко. Това е причината, поради която нашите медии понякога преувеличават. А какво прави Западът? Вие ни упреквате, че сме били агресивни. Положението прилича на това, което беше в края на 70-те, началото на 80-те години.

SPIEGEL: Имате ли предвид разгръщането на съветски ракети със среден обхват и реакцията на американците към тези действия?

Караганов: Съветският съюз практически вече се бе сринал отвътре, но въпреки това реши да разгръне ракетните системи СС-20. С което започна една напълно ненужна криза. Сега Западът прави точно тъкмо това. Вие успокоявате страни като Полша, Литва и Латвия чрез разполагането на ракетните системи там. Но това изобщо няма да им помогне, това е провокация. В случай, че започне пълномасщабна криза, най-напред тези оръжия ще бъдат унищожени от нас. Русия никога повече няма да воюва на своя територия!

SPIEGEL: ... ако Ви разбираме правилно - Русия ще на-

„РУСИЯ НИКОГА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА ВОЮВА НА СОБСТВЕНА ТЕРИТОРИЯ!“

Сергей Караганов, личен съветник на Владимир Путин, с разговор с Кристиан Ниит, за германското списание Der Spiegel .

пада? Ще се придвижва напред?

Караганов: Но разберете - сега е напълно различно, има нови оръжия и това прави положението е много по-лошо от преди 30-40 години.

SPIEGEL: Президентът Путин се опитва да убеди хората си, че Европа почти планира атака срещу Русия. Но това е абсурдно! Не мислите ли?

Караганов: Разбира се, може да е преувеличено. Американците обаче открито заявяват, че санкции срещу Русия са призовани да променят властта на доверието само се влоши. Предварително предупредихме НАТО - не е необходимо да се приближават до границите на Украйна. За щастие Русия успя да спре напредването на НАТО в това направление. По този начин опасността от война в Европа в средносрочен план, засега, е намалена. Но пропагандата, която ни залива в момента, много прилича на състоянието на войната.

SPIEGEL: Неотдавна, президентският съвет, оглавяван от Вас, публикува доклад на президента. Аз се запознах подробно с него. В него Вие често говорите за единствения възможен път за Русия - придобиването отново на миналата й мощ. Идеята е ясна, но какви са Вашите конкретни предложения?

Караганов: Преди всичко вършим добра работа - искаме да се противопоставим на продължаващата дестабилизация в света. И искаме да си върнем статута на велика сила. 300-те години велики са оставили своите следи в нашите гени. От това и да искаш няма как да се откажеш. Искаме да бъдем център на великата Евразия, едно място, където ще царуват мир и сътрудничество. Към тази Евразия Европа също принадлежи.

SPIEGEL: Европейците не вярват на Русия сега, не разбират нейната политика, намират я за странна. Непонятни за нас са целите на Вашето ръководство в Москва.

Караганов: Трябва да разберете, че нашето доверие към Вас е кръгла нула. След всички ндо-сегашни разочарования това е напълно естествено. Ако вземете това предвид, ще разберете че правим нещо, което може да бъде наречено **тактическо предупреждение**. Целта е да осъзнаете, че сме по-умни, по-силни и по-решителни, отколкото мислите.

SPIEGEL: Да вземем от скорошния Ви подход към военните действия в Сирия - ние бяхме силно и неприяно изненадани. Вярно, не действат заедно, но все пак, но по някакъв начин си сътрудничим. А Вие изтеглихте някои военни части, без дори да ни информирате. Така доверие пе-

тели ли се?

Караганов: Това беше силен, прекастен ход на моето ръководство. Ние действаме въз основа на това, че в този регион сме по-силни. Може в икономиката да не са толкова силни, също и в изкуството на преговорите, но ние руснаците сме прекрасни воители. А Вие в Европа имате политическа система, която не може да издържи теста на времето. И няма да можете да се адаптирате към новите предизвикателства. Твърде много сте се

Сергей Караганов, личен съветник на Путин, и декан на Московския елитен университет, даде интервю за германското списание Der Spiegel. Интервюто се превърна в истински хит в германските средства за масова информация. Разговорът, с германския журналист, Кристиан Ниит, бе публикуван в електронното издание на списание Der Spiegel, още на 13.05 тази година. В руските средства за масова информация, интервюто не бе публикувано. На 21.06 текстът се появи с сайта Електорат.инфо, с подписът на Петр Герябин, от където е направен и преводът на български език.

призели, до толкова, че вашите канцлери веднъж заподозря, че президентът ни е скъсал с реалността. Какво да Ви кажа - такива сте, реални някакви.

SPIEGEL: Не е трудно да се забележи, че вие в Русия не скривате своята радост от някои наши неуспехи напоследък. По-специално по отношение на нашия проблем с бежанците. Защо о така?

Караганов: Да, много от моите колеги често се подиграват с вас и вашите проблеми, но винаги им казвам, че не е нужно да сме арогантни. Е, добре - какво искате: европейските елити търсеха конфронтация с нас - и я намериха. Ето защо няма да поемаме на Европа, макар че тя лесно може да се справи в областта на бежанците. Например, ние бихме могли съвместно да затворим границите - в това отношение ние сме 10 пъти по-ефективно от вас, европейците. Но вместо това Вие търсите сътрудничество с Турция. Жалко за вас! Ние се придържаме към своята твърда линия и го правим успешно.

SPIEGEL: Винаги подчертавате, че сте разочаровани от

то разбирам, Вие не приемате тези идеи за сериозни?

Караганов: Подобни срещи са все още нелегитимни. Впрочем, НАТО с течение на времето се развива в нещо съвсем различно. Започнахте като съюз на демократичните държави, за да се защитавате. Но постепенно това се превърна в идеята за разширение. Тогава, когато ни беше нужен диалог - през 2008 и 2014 г. вие ни отказвахте възможността да разговаряме.

SPIEGEL: ... нека да уточним ... Имате предвид кризата в Грузия и Украйна? Разбирам. Но, в доклада Ви постоянно ли се срещат термини като "чест", "храброст", "кураж", "достойнство" ... Кажете, това ли е политическа лексика ли е?

Караганов: Това са неща, които наистина имат стойност за руския човек. В света на Путин, а също и в моя свят, просто не е възможно честта на една жена да не бъде защитена, когато по най-опустошителния начин тя е потъпкана.

SPIEGEL: Вие намеквате за злополучната Коледна вечер в Кьолн?

Караганов: В Русия всеки мъж, който се опита да направи нещо такова, ще бъде убит на място. Грешката е може би в обстоятелството, че и германци, и руснаци много години загубиха в търсене на някакви универсални ценности, не схващайки всъщност за какво иде реч. Ние твърде дълго в светската епоха търсихме социализма. Случаеят с вашата демокрация, твърде много прилича на нашия.

SPIEGEL: Как Вие виждате грешките на руската външна политика в последно време?

Караганов: Истината е че доскоро въобще нямаше ясна политика спрямо най-близките си съседи - страните от бившия съветски съюз. Единственото, което правихме, бе да прибавяваме, сиреч да купуваме елитите. Парите частично бяха ограбени и от двете страни. И, както показа конфликтът в Украйна, стана невъзможно да бъде избегната глобална криза. Друга наша грешка е, че политиката ни твърде дълго се опитваше да поправи грешките 90-те години.

SPIEGEL: Последният въпрос. Има ли някакви шансове, че Русия, в близко бъдеще да потърси пътяща за сътрудничество?

Караганов: Не се надявайте на наши директни и открити признания за несправедливостта към вас. Ние имаме право на това. Днес Русия е мощна азиатско-европейска държава. И аз бях един от онези, които видяха, че този път на развитие на изток е правилни. И все пак в момента до известна степен, може би си струва отново да си спомним за Европа. Това е единственото, което мога да кажа.

Караганов: Не се надявайте на наши директни и открити признания за несправедливостта към вас. Ние имаме право на това. Днес Русия е мощна азиатско-европейска държава. И аз бях един от онези, които видяха, че този път на развитие на изток е правилни. И все пак в момента до известна степен, може би си струва отново да си спомним за Европа. Това е единственото, което мога да кажа.

Превод от руски: **Габриела МИХАЙЛОВА**

Мирослав ПОПОВ

Американските частични избори са важни за Доналд Тръмп - ако ги загуби, едва ли ще успее да довърши мандата си. Представят Тръмп като някаква алтернатива на глобалния неолиберален порядък. Той не е алтернативата, но е една любопитна модификация, от която могат да последват и някои добри неща за света. Доналд Тръмп и неговия екип влезе в противоборство с Джордж Сорос и заплахи установения модел на неолиберален порядък. Една от главните политически и духовни характеристики на неолиберализма през последните три десетилетия е лукавата подмяна на политиката с образа на политиката. На геополитиката с образа на геополитиката. На теория, това е общо взето известно. Въпросът е, че сега се сблъскват два модела на подмяна на реалния свят.

Неолибералите нагло се кланат в Айн Рандт, опияняват се от концепцията за „обективизма“, с която отваря вратата за абсолютния интерпретативен произвол

Esse est percipi, е твърдял отец Джордж Бъркли преди три столетия. Дефинирано по друг начин - съществувам само аз и моите усещания. Останалите не ме интересуват, а истина... просто няма. Още в края на двадесети век субективния идеализъм изненадващо стана негласно официална доктрина на западния свят, но за това не са говори. Практическа политическа доктрина, не школарска. Доразвитието е, че светът вече дори не е такъв, както го чувствам, както мислел Бъркли, а е

От стр. 12

А животът в третата част на стихосбирката се превръща сякаш в пъстър калейдоскоп и сам претвърнал се в символ на преходната вечност. Тук са младостта и старостта, самотата, гостуваща на шарения петъчен пазар, горчицката от нещо мимолетно, размислите за добро и зло. Пак тук авторът се оглежда в очите на своя внук, спомня ни за колегите си и разбира се, за най-близките, които вече ги няма: за майката и за бащата, баينو изтляващи под тежката пръст. Но ние сме тук! Вярно, множат се болките в телата. Отредените ни години коварно усиливат своя бляг, но желанието да бъдем и ние сред белия свят е все така силно, мамещо, властно. Как хубаво е сутрин да ни буди птичи хор и колко желани са свежите глътки въздух сред глъчавата на хорския поток... Така и спомените стават

СВЕТЪТ НА СОРОС СРЕЩУ СВЕТЪТ НА СТИВ БАНАН?

такъв, както ви се каже. "а казваме НИЕ", т.е. ТЕ!

Победата на Доналд Тръмп на президентските избори бе резултат на базисното, не докрай отчетливо изговорено усещане на американската средна класа, че това което и говорят магьосническите медии просто не е вярно. Тръмп пое ролята на „алтернативно божество“ - другите се провалиха. Стив Банън го направиха велик магьосник „мейнстрийм - медиите“. Ню Йорк Таймс, например. Той не е опонент на бушувания неолиберализъм, но негов коректив.

Няколко илюстрации на българска почва.

Спорът за Истанбулската конвенция. Тя подменя обективната характеристика на пола с въпроса, кой как се чувствал. Физиологическата даденост, оказва се, нямала значение. Важно е „чувстването“. Но ако за „джендаризма“ /терминът е ненаучен/, обществото, по точно българското общество, намери сили никак да се противопостави, то например срещу неолибералната доктрина за корупцията не е казало гък. А тя е също толкова „чувстването“. Но ако за „джендаризма“ /терминът е ненаучен/, обществото, по точно българското общество, намери сили никак да се противопостави, то например срещу неолибералната доктрина за корупцията не е казало гък. А тя е също толкова „чувстването“. Но ако за „джендаризма“ /терминът е ненаучен/, обществото, по точно българското общество, намери сили никак да се противопостави, то например срещу неолибералната доктрина за корупцията не е казало гък. А тя е също толкова „чувстването“.

Тнар „Бежанска криза“ бе представена на световната обществено изключително през субективните твърдения на бежанците. От правна гледна точка, за да бъдеш признат за бежанец, трябва да посочиш доказателства,

Рудолф Джулиани до висшите румънски държавни институции. Джулиани говори за злоупотреби в главната дирекция за борба с корупцията - румънската гордост на Хилари Клинтън и на БНТ. Под ръководството на Лаура Къовешчи са вършени безобразия и беззакония. Монтирани са наказателни процеси. Нагласни са доказателства. Разузнаването и прокуратурата са се договаряли кого и как да запишат и да „изпържат“. Шумно огласяваните осъдителни присъди, по правило са отричани в Съда по правата на човека. Те са произнасяни в нарушение на материалния и процесуалния закон. Банална истина е че корупцията не може и не бива да се бори с противозаконни средства, а точно това е правено по времето на Лаура Къовешчи. И да не пропускаме - тази доктрина преди това се утвърждаваше г-жа Моника Маковеи. Един реален проблем бе раздут и бе представен извратно - колко гадове сме затворили. Беззаконията не биха се случили, ако институцията се придържаше към фундаменталните правни принципи. Съществена част от доктрината за върховенството на закона е презумпцията за невинност. Всеки е невинен до доказването на противното. В наказателния процес, вината се доказва или не. В противен случай, следва оправдаване. Това е цивилизационен въпрос и тази битка в Европа се води вече четвърти хилядолетие. Антикорупционната доктрина на неолиберализма, чийто глобален говорител е Джордж Сорос подменя правния подход с псевдопсихологически.

Тнар „Бежанска криза“ бе представена на световната обществено изключително през субективните твърдения на бежанците. От правна гледна точка, за да бъдеш признат за бежанец, трябва да посочиш доказателства,

че си преследван. Непреследвания не е бежанец. Неолиберализмът, по конкретно Соросовата доктрина, обявя за бежанци, стотици хиляди хора, които преди това бе подлъгала да напуснат страната си, където - съгласен съм, съвсем не е било леко да се живее. Псевдобежанците са жертви на едно глобално подвеждане - стъпваш в Европа, а от там - настъпте те те обрикат. Както бе писал Сорос „по най-високите стандарти“.

Европейските общества си спестиха анализа на плана на Сорос за бежанците - ако нямате пари/европейските държави/, ще ви дадем на заем. За лихвите ще се договорим.

„Истината не е за всички хора, а само за онези, които я търсят“, гласи един циничен афоризъм на Айн Рандт. Ако го последваме, става ясно защо мнозинството от европейците, в т.ч и от българите приеми интерпретативните гаври на неолиберализма.

Стив Банън мечтае след майските избори в Европейския парламент да има „дяснопопулистска супергрупа“, която да държи 1/3 от местата. Не зная дали това е по силите на Стив Банън, но е съвсем възможно, доколкото доминиратите десници - ЕНП и по правило припаящите и либерали концептуално са се поизчерпали. По един полуконспиративен документ, около една трета от настоящите евродепутати са били „хора на Сорос“. Може ли третината на Сорос да се сблъска с третината на Банън и това да е новата „европейска мечта“, по Рифкин? Смяням се, но виждаме, че страха е голям. Какво ще се случи, ако хората, по точно европейците, идващата пролет се сбъднат от медийното опиянение и видят цивилизацията през други, по трезви очи? Ако осъз-

наят, че силовите отношения в този свят неуспешно са туширали всички други политики. Ако осъзнаят, че четри пети от бежанците не са бежанци, а са нормални социално-икономически мигранти и те, както и всеки друг човек на тази планета, трябва да се трулят за насъщния? Да осъзнаят, че условията за живот в по голямата част от Африка днес са по тежки отколкото преди четиредесет години. Вили Бранд, Хелмут Шмид и норвежката социалистка Гру Харлем Бруланд които настояваха за равновесно развитие на света исторически се оказаха прави. Че спиранието на диалога „Север - Юг, с което започна президентстването на Роналд Рейгън през 1981г е част от базисните причини за днешните графикантски лодки, които прекарват нелегални мигранти през Средиземно море. Не мисля че Банън е гласът на истината, но че Сорос е глшатая на измамата мисля е вече безспорно.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р инж. Тодор МИШЕВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р инж. н. Горд МАНЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД

Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100
БАНКА СМЕТКА:
УниКредит БулБанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приключен редакционно на 31.08. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ЧЕРЕШИ ПО ЗИМА

...Тогава тресна посреднощ Балкана,
яви се буря, в тъмно изтреця
и Боримечката от гроба стана...

Ивайло Балабанов

Нямат чар и усмивка по зима черешите –
онемели, с провиснали, груби ръце.
А след сняг и косите си бели не решат те.
Но пък имат черешово, здраво сърце.
Ще ти стоплят душицата в тясната собица,
даже спретнати вече на маса и стол –
да си каниш край тях да се върткат особите
и да седат със своя си спял ореол.
Не това е обаче по зима най-важното.
А когато почувстваш, че още си роб
и душата ти вече не трае продажници –
от черешата става най-здравият топ.
Боримечката още го търти отгоре и
цепи облака в дъжд и топовно гърми.
Ей такива бунтовни черешови корени
се разсаждат в земите ми сякаш сами.
Нямат чар и усмивка по зима черешите.
Но за тях Боримечката няма и гроб.
И в ръцете му облачни... или в човешките
лягат те. Всъщност ляга последният топ.

Николай Дялков е роден е на 06 март 1963 година в гр. Тополовград, където и живее. Машинен инженер и юрист по образование. Бил е офицер в системата на МВР. Има издадени пет стихосбирки. „Шлифер, облечен на голо“ е последната му засега – шеста поетична книга. Носител е на над 30 награди от национални и международни поетични конкурси.

Негови стихове са преведени на руски и сръбски език. Член е на Съюза на българските писатели.

ПОСОКА

На семейството ми!

Вървах напред – вода след дъжд по склона.
Вървах през пясък, тръни, и треви.
Завличах буци, камъни, и клони.
Вървах... когато нищо не върви.

Вървах напред, под бащиното рамо –
орленце под крилото на орел.
Вървах и сам. Понякога. Но само
по пътя, който вече бях поел.

Вървах напред с любимото момиче –
делфини във рубинено море,
в което сутрин слънцето съблича
лъчите си. И в него ги пере.

Вървах, когато чаках пред “Родилно”,
когато ги поведох към дома,
когато ги прегръщах мъжки, силно –
жена и син. Под къщната асма.

Вървах напред. Инерцията още
по стави и строшени колене
във дните и във рехавите ноци
проскързва като тропот на коне.

Така си знам – пътеката една е.
Посоката е винаги напред.
В сина ми някой мене ще познае.
И значи всъщност... всичко е наред!

ЦЪОТЯТ ОЧИТЕ НА ЖИВОТА...

Георги Н. НИКОЛОВ

„Шлифер, облечен на голо“ е нарекъл новия си поетичен сборник Николай Дялков, издаден в „Български писател“, С., 2018 г. За автора и достойнствата на книгата нейната редакторка Камелия Кондова споделя: „Разбирате се от половин дума и заедно се радвате, че хубавите стихотворения стават още по-хубави. И си имат дом – емоционален, на ръба на поетичния хаос, но в същото време подреден така, че читателят да пристъпи, после да се настани удобно и накрая... да не му се тръгва. На такава къща ми прилича тази стихосбирка. Освен, че е талантливо написана, тя е много честна – великолепна комбинация, която не се среща на път и през път...“

Съзидана е от три взаимно допълващи се части:

„Български блус“, „Жената, която порасна в дъжда“ и „Животът се смалва“, като всяка от тях, по смисъла на дълбоките си послания, може да се разглежда и самостоятелно. Всъщност, нейното начало е изтъкано от гражданска лирика, пречупена през призмата на вещ психолог, какъвто е Николай Дялков. Нещо крайно потребно на българския читател в съвременната му хаотична, неясна и несигурна битност. В нея отделната личност губи индивидуалността и човешкото си достойнство. Става част от сивата, безлика тълпа в борбата си за физическо оцеляване и донякъде – предпазване от нечаканите удари на съдбата. Николай обича своята родина, но както сам споделя в „Есен по български“, „мечтите някой днес краде в страната ми“. Показателни са такива творби, като „Стихотворение за мъглата“, „Клошарско стихотворение“, „Време разделно“, „Разпятие“... „Оттатък, Василе!“, „Носталгия по народ“, „Празно време“ и т.н. Именно времето, в което се лута нашият човешки мравуняк, анализира авторът с тревожен взор. Вратите на Терминал 2 все така лакомо поглъщат бъдещи емигранти, тръгна ли да търсят щастие по света. В града цари униние и несигурност, селата са обезлюдени и под затихналите им стрехи отмира последната глъч на трудолюбиви стопани. Къса се пъпната връв между поколенията,

съхне родовият корен. Свидетели сме на една друга, „нова“, но неже-

лана България – на дълбоко социално разслоение, обществено равнодушие и чужбинско идолопоклонство. А ние, обикновените човеци, какво правим? Протестираме ли? Борим ли се да се завърне в сърцата ни патриотизмът и националното самочувствие отново да стъпи на величавия си пиедестал? И какво значи да си син на някогашно гордо племе?

„А вярвах във доброто. Бях поет.
Рисувах в рими пролетите цветни –
за майка ми, за моите деца.
Но без дори за миг да го усетя –
животът ми закичи обеца.
И все така усуква ме, върти ме.
Сгреших ли? Или просто го проспях?
Та днес не зная – българското име
светиня ли е? Или пък е грях?“

„Патриотично стихотворение“

В противовес на гражданския негативизъм, който ни обгръща в делничното битие, чистата, искрената, неподправената любов с нищо не може да бъде помрачена. Тя сякаш пее по редовете на „Жената, която порасна в дъжда“. За миг застива в ярки цветни пана и отново литва за благослов към людето, които ще отпият от божествената ѝ целувка.

За Николай Дялков е и пречистващ купел от щастие, радостни съмнения, нетърпеливо очакване и тиха хармония, пред които са безсилни материалните тежнени, горчилката от предателството на ближния, лутанията в реалността. Любовта е дар, за който всеки мечтае. Вълшебен магически еликсир на интимното възприятие, една глътка от който прави кръвта в мъжките вени да кипи като младо вино. Жената пък се превръща в пролетен повеи с неповторим аромат, гальовна и желана. И той, и тя са две интимно вплетени вейки върху пулса на човешкото съществуване. Извор за продължаване на чове-

СМАЛЯВАНЕ

На майка ми!

И в памет на баща ми!

Смали се някак знойната череша.
И ябълката стана страшно малка.
Косите на комина с пръсти реша.
А дворът не е двор, а залъгалка.

И губи смисъл къщата ни вече.
Той, смисълът лежи на мъжко рамо.
Тъй мама каза. Рече и отсече:
- Едно легло ми трябва вече само.

Трептят звезди. Животът се смалва.
И мама пренарежда празна къща.
А вятърът краде сено и плява.
Където мине, сетне се не връща.

Открадна даже татко. Той замина.
Заграчи посред лято грозна врана.
И в къщата, смалена до картина,
голяма, само мама си остана.

чеството с ромона на неизразима с обикновени думи искреност и нежност. Съпроводена със съпричастност, себеотдаване и целуната жертвоготовност един към друг. Пред нея не е страшна зимата, най-тъжна сред човешките сезони и някак не е толкова страшен неизбежният финал, който очаква всички ни. Не могат да ѝ повлияят грубостите на деня, битовизмите, дори понякога и липсата на залък хляб. Ще бъде надмогнато всичко, когато вървим през коловоза на съдбата ръка в ръка и със сърца, тупкащи в един и същ интимен ритъм:

„Една жена душата си съблече.
Обви я на врата ми като шал,
наметна я връз мен като елече
и стопли ме, преди да съм разбрал,
че зъзвел съм по съмнало без нея,
че вечер в мен е стенела ноцта...
Живял съм, без дори да проумея,
как топли в мрака женската душа.“

„Една жена“

На стр. 11

ISSN 1310-8492

Стр. 12

ПОЕТИЧНА ВИТРИНА

НОВА ЗОРА брой 32, 4 септември 2018 г.